

Mk 8,22-26 Salv 20.8.23

Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl. I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“ On pozvedl oči a řekl: „Vidím lidi, vypadají jako stromy, a chodí.“ Potom mu znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně. Ježíš ho poslal domů a přikázal mu: „Ale do vesnice nechod!“

Konečná, vystupovat! Je to jak na na konci zájezdu, který se pěkně natáhl. Účastníci už po všech těch zastávkách, odbočkách a zdrženích přestali vyhlížet cíl. A když pak zazní „Konečná, vystupovat!“, překvapeně se probírají a sotva zvládnou pobrat všechna zavazadla.

I nám dnes zaznívá „Konečná, vystupovat, přijeli jsme do Betsaidy!“ A přitom si máme všimnout toho, že učedníci s Ježíšem přece jen dorazili do cíle. Dorazili tam, kam ukázalo slovo jejich Pána.

Když slovo našeho Pána vytyčí cíl, může se cesta k takovému cíli zkomplikovat. Nečekanými okolnostmi, anebo naší vlastní nechutí, nepochopením, k čemu je tohle putování vlastně dobré.

A přec smíme k tomu cíli směřovat s důvěrou, že k němu má cenu směřovat a že k němu nakonec dojdeme. Třeba ne díky nám, ale díky spolehlivosti Kristových slov. (Přál bych Kristýnce i nám všem, aby se nám takovým ujištěním stával křest).

Přijeli do Betsaidy..., zní to jako úvodní větička, kterou lehce přeskochíme, ale **co všechno** ti, co přijeli, mají za sebou! Kolik Ježíšových činů a slov, kolik setkání s novými lidmi i novými problémy, kolika oklikami prošli, kolika předsudkům či útokům byli s Ježíšem vystaveni, kolika omylů se dopustili... a taky, kolik **slepoty** projevili. Čím déle cesta trvala, tím víc se ukazovalo, Ježíšovi učedníci, to jsou, to jsme, občas pěkně slepí služebníci. Nevidí, co v něm mají. Stále v něm nedokážou vidět mesiášského služebníka, jehož slovo staví na nohy chromé a který hladovým a zbitým rozdává chléb života, který umožňuje obnovu lidského žití. Možná proto vypráví Marek o tom, že v Betsaidě Ježíš natrefil právě na slepého. Jako by chtěl dát ještě jednu šanci všem, kdo sami od sebe nevidí sílu Ježíšovy uzdravující blízkosti. Spatří konečně naše srdce, že k nám přichází mesiášský služebník Hospodinův, který vyvádí z vězení temnoty, a otevírá oči slepých? (Iz 42)

A přinášejí mu slepého a přimlouvají se u něj, aby se ho dotkl. Betsaida, konečná leží na pohanském břehu. Ale Ježíš se během té cesty naučil, že je tu i pro pohany, a tak se vůbec neošívá, když mu uprostřed těch pohanů přivedou slepého, aby se ho dotkl. A my si teď pozorně všimneme, z **čeho všeho se ten dotek sestává:**

Nejdřív ho pevně **uchopil za ruku**. Jako by mu chtěl dát najevo, teď patříš mně. Jsi můj. I pro tebe jsem poslán, abych tě vyvedl z tvé temnoty. Doposud tě držela tvá slepota. Teď důvěřuj ruce, která tě vede z tohoto temného panství ven. Je to zvláštní, Ježíš se toho slepého ujímá, aby ho vysvobodil z žaláře temnoty, ale svoboda

k tomu slepému nepřijde tak, že si o sobě začne rozhodovat sám, ale že se nechá uchopit za ruku, že přijme panství Ježíše, toho zvláštního služebníka Hospodinova. (Na táboře jsme si s dětmi vyprávěli, jak takhle, „za ruku“, uchopil Hospodin svůj lid a vysvobodil ho z otroctví v Egyptě.)

Ježíš toho slepého pohana **vyvádí ven**, pryč z vesnice. Ježíšova ruka vstupuje do uzavřeného světa slepého, a vyvádí jej z klece dosavadních zkušeností. Když jej vyvedl ven z vesnice, vyvedl jej z dosahu pohledů těch, kdo byli pouhými diváky jeho slepoty. Takové necitelné pohledy zabolí i slepého. Ale Ježíš ho teď vyvádí z dosahu necitelných pohledů, ven, co nejdál od očí všech zvědavců. Vyvádí ho pryč, do samoty, aby ho tu uvedl do nejužší blízkosti se sebou a nebeským Otcem.

Tu blízkost pak stvrzuje zvláštním dotekem, vlastní **slinou mu potřel oči**. Z našeho pohledu projevuje Ježíš svůj zájem jaksi nevkusně. Ale možná nám ten provokativní detail chce vštípit:

Vždycky musíš potkat, **co má Ježíš na jazyku**, a to je uzdravující zpráva o předivné moci Božího království. A tahle moc nechce fungovat, a možná ani nefunguje, před očima senzacechtivých diváků. Předivná moc Božího království je něžná, a sílu opravdové něhy můžeš pocítit jen v soukromí.

A celý proces končí Ježíš tím, že na něj **vloží ruce**. Jako když král pasuje chudšase na rytíře, pasuje teď tohoto zajatce temnot na svobodnou a vidoucí lidskou bytost.

Ale ještě než se ten člověk zvedne, popř. pokloní před svým králem, naruší Ježíš atmosféru té chvíle otázkou. Ptá se, jakoby zvědavě: *Tak co, už něco vidíš?* Neřekne, teď už jsem pro tebe udělal dost, teď už musíš vidět, a jestli ne, je to tvůj problém. Zjišťuje, jak na tom zrovna ten člověk je. Ono prohlédnout z temnot, vyjít ze žaláře na světlo svobody, to není jen tak. To nejde skokem. To je vždycky dlouhý proces. *„Tak co, už něco vidíš?“*

„Vidím lidi, jsou jako stromy, jako chodící stromy.“ Ejhle, už mu svítá. Už začíná vidět nějaká ta boží stvoření. Jenže lidé nejsou stromy. Nevidí ještě lidi jako lidi, neřkuli jako přátele. Ještě stojí stranou, ještě mezi ně nepatří. *Ježíš znovu vložil ruce na jeho oči, a již viděl zase dobře, stejně jako dřív.*

To opakované královské gesto, vzkládání rukou, to se mj. opakuje i kvůli nám. Abychom my, tolikrát slepí služebníci, nevnímající čtenáři, konečně prohlédli. Na té cestě do Betsaidy se totiž všechno důležité **odehrává dvakrát**. Dvakrát Ježíš nasýtil zástup chlebem. Dvakrát se postaral o učedníky na moři. Dvakrát, hluchému a slepému, dosvědčil svůj zájem a svou blízkost slinou. A dvakrát teď, s královsky osvobozujícím gestem, vztáhne ruku na slepého.

My, učedníci jsme, často hluší a slepí; mají uši a neslyší, a oči a nevidí. Proto se nám všechno musí povědět dvakrát; snad nám pak začne svítat. Snad se to opakované slovo prodere neslyšícíma ušima a nevidoucíma očima, či spíš nenaslouhajícíma a nevidoucíma srdcem. Snad se konečně nechají, snad se konečně necháme, pozvat k tomu

nejdůležitějšímu pohledu, k pohledu víry. Snad konečně zaslechneme a užijeme, že Ježíš otevírá novou budoucnost. Že u něj se jen neprodlužují staré dobré pořádky, či spíše staré zlé nepořádky, ale že otevírá oči: Pohledte, máte nablízku služebníka Boží svobody. (Křest nám to dává pocítit místo té sliny...)

Nekřičí a hlas nepozvedá, a tak ho snadno můžete přeslechnout. Nedává se slyšet na ulici, tak ho snadno můžete přehlédnout. Ale po té dlouhé cestě a několikerém opakování by vám už ledacos mohlo dojít. Potom Ježíš podruhé položil ruce na jeho oči, a on docela prohlédl, a jeho pohled na lidi i na Ježíše, a na všechno okolo byl docela nově založen... Koukej, jak teď kouká, zářícíma očima, ne podezíravě, ale s důvěrou, ne ukřivděně, ale vděčně. Ne závistivě, ale přejícně. Neohlíží se dozadu, ale odvážně vyhlíží kupředu. Koukej, jak kouká: Jako by neprokoukly jen oči, ale celý jeho život.

Tohle jsme měli spatřit na konečné v Betsaidě. Pro tohle se nám tu mají otevřít oči: Nejsme, jako lidé víry, vydání napospas vlastnímu tápání, ani nekonečným odbočkám či experimentům nějaké nezodpovědné nebeské cestovní kanceláře. Náš Pán, který bere za ruku a vyvádí z temnoty každého uvěznění na světlo, nás nechce nechat napospas pochybnostem a slepotě, a tenhle příběh ujišťuje: I když ještě nejste v cíli, smíte si vždy posílit svou důvěrou, že k němu směřujete, a že se tam i s vámi počítá. A každému, kdo takhle začne vyhlížet, se objeví v očích odlesk té zvláštní proměny. Přestane koukat podezíravě, ukřivděně, závistivě, a začne pohlížet s důvěrou, vděčně, přejícně. Vždyť potkal ujištění, že v Kristově blízkosti neprokouknou jen oči, ale celý jeho život. Amen.

Mk 8,22-26 Salv 20.8.23

Píseň 393,1

In: Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. Osvěžují se tím nejučtějším z tvého domu, z potoka svých rozkoší jim napít dáváš. U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. (Ps 36,8-10)

Píseň 625 Ó slunce spravednosti

Modlitba

Stáváš se nám světlem, Pane, když jsme uvízli v šeru či temnotách. Stáváš se cestou, když bychom si nejraději hověli pohodlí svého bezpečí a jistoty. Stáváš se pozváním, když jsme se ohradili ve své samotě. Děkujeme, že nás takhle ponoukáš, že k nám pronikáš, že nás nenecháš být. Děkujeme, že příběhy praotců, proroků, apoštolů nás nenechají napospas našim náladám, chutím a nechutím, ale vyvádějí nás na cestu víry. Předkládáme ti svou bezradnost. Uzavřenost vůči lidem a jejich otázkám. Předkládáme ti nouzi, kterou se bojíme pojmenovat, a prosíme, vnes do těchto temnot světlo své blízkosti, své naděje, své cesty. Tak z nás znovu vytvoř společenství svědků, kteří v tobě spatřují počátek i cíl. Amen.

1. čtení: Iz 42,1-7

Křest Kristýny Kelle

dceři Ivy a Martina Kelle z Prahy. Svědky křtu Lenka Kelleová a Alberto Zapatero. Křest bude Kristýnce připomínat, komu patří. Ujišťuje, že lidskost, jak ji poznáváme v Ježíšově příběhu, je nám nabízena z milosti, jen se jí chopit.

Symbolizuje předávání víry v rodině, zavazuje nás jako rodiče i sbor k odpovědnosti. A ujišťuje, že Kristova blízkost je s námi jako předivná moc naděje, odpuštění a pozvání k víře.

Apoštolské vyznání (NEZ str 450)

Otázky pro rodiče

Přinášíte Kristýnu ke křtu s vírou, že to, oč jde v Božím příběhu, potkáváme nejlépe v Ježíši Kristu? Je-li tomu tak, odpovězte „*Přinášíme*“ „...“

Chcete, aby i ona byla v jeho jméno pokřtěna? Je-li tomu tak, odpovězte „*Chceme*“ „...“

Povedete ji dál po cestě víry, aby se i ona jednou k svému křtu ráda přiznala? Je-li tomu tak, odpovězte „*Ano, s pomocí Ducha svatého*“ „...“

Otázka pro sbor: Milí přátelé, ptám se i vás nyní zde přítomných, chcete se stát Kristýně i celé jejich rodině oporou ve víře? Budete pamatovat na to, aby tento náš zástup inspirovala a vedla láska Ježíšova a my nikomu v přístupu k jeho darům nebránili? *Jestliže ano, odpovězte: ano, s pomocí DS.*

Ustanovení křtu Mt 28

Křest: Kristýno, křtím tě, v jméno O+S+DS

Modlitba po křtu

Děkujeme, náš Otče a Stvořiteli, za dar života, který jsi svěřil rodičům Kristýny. Buď s nimi jako zdroj lásky, péče, moudrosti. Příběhy tvé věrnosti ať je inspirují a posilují. Smíme věřit, že příběh Ježíšův je zdrojem života ve svobodě, lásce i pro Kristýnu. Ať ji příběh tvého milosrdenství a věrnosti drží na cestě lidskosti. Duchu svatý, uprostřed všeho bouření ty sám zavěj, vysvoboď k lásce, obnovuj naději. Posiluj nás k věrnosti svědků Kristových a uprostřed nejistot obdarovávaj pokojem. Amen.

Požehnání pokřtěným Ř 8,38n

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Píseň 188 Neskládejte

kázání

Píseň 422 (EZS) Ó světlo světa, Ježíši

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)

Prosíme, přijmi i tyto naše prosby: Přimlouváme se za tvůj lid, ať jako uředníci nalézáme stále vytrvalejší cestu za tebou. Proměňuj lidská srdce, naplněná temnotou, spoutaná nenávistí a nedůvěrou, naplněná lhostejností nebo předsudky. *Pane smiluj se, Kyrie eleison!* Prosíme za rodiny. Uprostraňuj v nich pokoji, milosrdenství, pravdě. Tvůj Duch ať inspiruje růst dětí v pravdě a lásce. *Pane smiluj se, Kyrie eleison!* Přemáhej síly, které ničí tvé dobré stvoření a z jeho bohatství činí pustinu. Prosíme za místa, kde život ničí sucho a horka. Ukazuj nám, kde se máme a můžeme uskrovnit, *Pane smiluj se, Kyrie eleison!* Tobě předkládáme osamělé, nemocné, přehlížené a zapomenuté. U tebe se přimlouváme za ty, kdo už nečekají žádnou nadějnou zprávu. Tebe prosíme za ty, kdo se nemají proč radovat. *Pane smiluj se, Kyrie eleison!* Tichá modlitba „...“ *Pane smiluj se, Kyrie eleison!* Amen.

Otče náš

Poslání: Ef 5,8-10

Požehnání Vzkříšený Pán praví: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Píseň 779 (Můj Pán všechny svolá)